

Berlingske Debat

AF ROGER BUCH *Lektor, pd.d., cand.scient.pol.*

POLITIK PÅ EN MANDAG

Ordets magt

Et af de vigtigste våben i politik er definitionsmagten. Den politiker eller det parti, som får defineret et problem på en bestemt måde, har ofte vundet den politiske kamp næsten uden sværds slag. Er sociale ydelser eksempelvis udtryk for samfundsmæssig solidaritet eller for nasseri på fællesskabet? Er en topskat på 63 pct. udtryk for, at de brede skuldre bærer det tungeste læs, eller er det straf overfor de mest arbejdsomme? De, som i den politiske offentlighed evner at få én definition til at være den fremherskende, vinder med stor sandsynlighed den politiske kamp – og det næste valg.

Selv enkelte ord er en del af definitionskampen. I Danmark taler vi eksempelvis om »Muhammed-krisen«, mens de fleste internationale medier taler om »karikatur-krisen«. Forskellen på de to ord er stor. Med »Muhammed-krisen« er det Muhammed eller religionen, som er problemet, mens det med »karikatur-krisen« er tegningerne, deres offentliggørelse eller forhånelsen, som er problemet. Mon det er tilfældigt, at der er sådan forskel på danske og internationale mediers sprogbrug?

I en anden epokegørende sag i dansk politik skete samme forskydning. Da Schlüter måtte afgive regeringsmagten til Nyrup i 1993 var det på grund af »Tamil-sagen«. Unge mennesker, som ikke husker sagen, undrer sig måske over, hvad det mon var, de der tamiler havde gjort, som kunne koste statsministeren jobbet? På trods af, at sagen handlede om justitsminister Ninn-Hansens og Justitsministeriets ulovligheder og en statsminister, som hverken var opmærksom nok og eller greb ind i tide over for dette – og ej heller informerede folketingset fyldestgørende om sagen, selv om Schlüter sagde, at intet var fejlet ind under gulvtæppet – ja, på trods af alt dette kom sagen ikke til at hedde »Ninn-Hansen-sagen«, »Justits-gate« eller »Gulvtæppe-skandalen«, nej, den hedder den dag i dag – »Tamilsagen«

I det hele taget er det etniske område interessant i forhold til ordenes magt. Da problemstillingen i 1970erne og starten af 1980erne for første gang listede sig ind på den politiske dagsorden, handlede det først om »fremmedarbejdere« og siden »gæstearbejdere«, for i 1990erne at skifte til »flygtninge og indvandrere«, og for i de seneste år at dreje sig om »muslimer«. Det har selvfølgelig hele tiden handlet om, at der er noget galt med DEM og ikke OS, og de skiftende problemer kan næsten direkte læses ud af ordene: »Fremmedarbejderne« tog vores arbejde (og vores kvinder), »Gæstearbejderne« skulle huske at rejse hjem, »flygtninge og indvandrere« kom i alt for stort tal, og »muslimerne« skaber problemer med deres religion.

DET ER SLÅENDE, hvordan de samme mennesker over tid får nye betegnelser, og problemet med dem omdefineres alene ved de fremherskende ord. Det er også slående, at de samme mennesker som »fremmedarbejdere« i 1980'erne fik kritik for, at de stjal arbejde og kvinder, mens de i dag som »muslimer« får på puklen for ikke at arbejde og for at gifte sig med nogle fra hjemlandet – ja, prøv lige, at tænke lidt over det sidste ord ... »hjemlandet« ...

Det er ikke mindst tankevækkende, at disse skift sker samtidig med en politisk debat, hvor et af de mest brugte argumenter har været, at der var en politisk korrekthed, som forhindrede kritik, og hvor medier og meningsdannere, smagsdommere – eliten – lagde låg på den brede danske befolknings skepsis. Sandheden er nærmere den, at der hele tiden i den politiske offentlighed har været en negativ tone, hvilket også er veldokumenteret i al den forskning, som er lavet på området i de seneste 20 år.

Mytologien siger politisk korrekthed – virkeligheden er en konstant negativ og problematiserende mediedækning. Den negative tone må ikke mindst være krænkende for de mange fremmedarbejdere, flygtninge og indvandrere og muslimer, som lever et stille liv, som minder om de andre almindelige danskeres liv, men hvor de må finde sig i konstant, at møde kritik for, at de har et arbejde (i 1980'erne), eller at de ikke har et arbejde, hvem de gifter sig med, hvilken religion de har, og nu senest hvordan nogle af dem går klædt.

Ord er magt – så hold godt øje med de små drejninger og fordrejninger, som hver dag sker i den politiske offentlighed og i medierne.